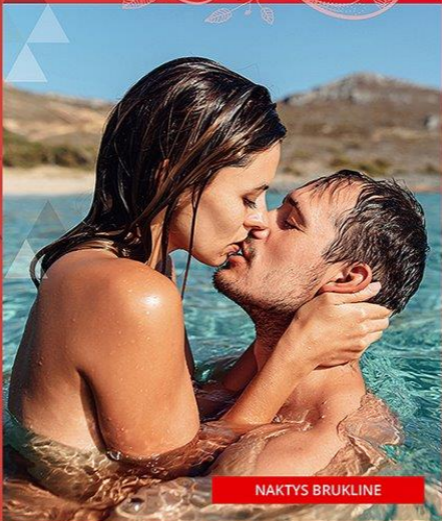

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knjgute.lt

JOANNE ROCK
Pametę galvas dėl aistros

2023 gegužė-rugpjūtis

NAKTYS BRUKLINE

Joanne Rock

**PAMETĖ GALVAS
DĖL AISTROS**

Trijų knygų serija
"Naktys Brukline".
Antra knyga

Joanne Rock, *Ways to Tempt the Boss*, 2021

© Joanne Rock, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2023

ISBN 978-609-03-0895-0

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Paprastai žmonės stengiasi kitiems įtikti, bet tik ne Bleirė.

Kol kūrybinė komanda ruošėsi fotosesijai Vest Vilidže, Lukas Dešampsas krintančios šviesos šešėlyje stebėjo naująją darbuotoją. Bleirė tepuku drąsiai brėžė juodą liniją ant kėdėje sėdinčio modelio vokų, norėdama sukurti katės akių įspūdį perteikiantį makiažą. Iš belaidės kolonėlės ant kosmetinio stalelio sklido lotynų popmuzikos garsai, o ant vežimėlio šalimais stovėjo išlankstyta makiažo priemonių dėžė, primenanti matriošką. Bleirei pasilenkus prie brazilų atletės, sutikusios atstovauti Dešampsų prekės ženklui, per šoną nusviro jos šviesių, pečius siekiančių plaukų uodega.

Tačiau jo dėmesį traukė ne tituluota tarptautinių rankinio varžybų čempionė. Lukas negalėjo atplėšti akių nuo juodos, liemenį išryškinančios prijuostės ir smėlio laikrodį primenančių Bleirės klubų. Dirbdama ji plepėjo ir juokėsi stengdamasi, kad modelis atsipalaiduotų. Taip elgdavosi su visomis savo klientėmis.

Lukui, deja, *atsipalaiduoti* sunku. Tik ne tada, kai šalia sukinėjosi talentingoji makiažo meistrė, kurią jo mama – prekės ženklo įkūrėja

- pasamdė su juo nė nepasitarusi. Sibilei Dešamps Luko pritarimo ir nereikėjo, juk ji - bendrovės savininkė. Tačiau tėtis, su kuriuo mažai bendravo, siekė įsteigti kitą įmonę norėdamas pakenkti buvusiai žmonai, ir Lukui atrodė, jog mama turėjo ateiti pas jį anksčiau ir paprašyti padėti išlaikyti verslą stabilų. Būtų pasiūlęs mamai naujų darbuotojų kol kas nesamdyti, jei tėtis imtų elgtis negarbingai ir mėgintų įkišti savo žmogų, bandydamas daugiau pašniukštinėti buvusios žmonos bendrovės virtuvėje.

Gal jis ir pakišo Bleirę? Ramybės nedavė tai, kad ši anksčiau dirbo Long Ailende įsikūrusioje grožio bendrovėje, priklausančioje prabangių prekės ženklų grupei, kuriai vadovavo Luko tėtis. Mėgindamas nuvyti neigiamas mintis į šalį, pasitraukė į šoną, kad jauna fotografo padėjėja galėtų patraukti iš aikštelės šviestuvą ir atlaisvinti vietas ventiliatoriui. Kita padėjėja padavė Lukui puodelį juodos kavos, nors jis nė neprašė. Paėmęs puodelį, bandė prisiminti viską, ką žinojo apie makiažo meistrę, šiuo metu dirbančią su akių šešėlių palete.

Pradėkime nuo to, kad Bleirė Vestkot perdėm maloni, gera ir nuoširdi. „Dešampsų kosmetikos“ darbuotojams nuolat prikepavo skanėstų. Pradėjo dirbti prieš šešias savaites ir nuo tada

bent syki per savaitę į darbą atsinešdavo plastikinių dėžučių su naminiais sausainiais ar keksiukais. Kas taip elgiasi? Lukas įsivaizdavo, kaip Bleirė tempia tas dėžes į metro per patį piką. Be to, ji ta, į kurią kiti visada kreipdavosi pagalbos. Jei Bleirė būtų kokia animacinė herojė, turbūt taptų princese ir aplink ją nuolat sukiotųsi pulkas miško gyvūnų, traukiančių dainas ir padedančių tvarkytis namuose. Tokį įspūdį palikdavo Bleirė.

Šis elgesys buvo nenatūralus ir traukė dėmesį, todėl Lukas klausė savęs, ką ji po tuo nepriekaištingu įvaizdžiu slėpė. Įtarė, jog maždaug prieš šešias savaites bendrovėje atsirado informacijos nutekintojas – kaip tik tuo metu, kai pas juos ėmė dirbti Bleirė. Todėl akylai ją stebėjo. Iš patirties žinojo, kad niekas negali būti toks rūpestingas ir nuoširdus, nesiekdamas gauti iš to jokios naudos.

Bleirė atrodė įtartina ir nepatikima. Bet gąsdino ne tik tai. Nors ją ir įtarinėjo, Luką ši mergina nepaaiškinamai traukė. Geismas buvo taip susukęs galvą, kad būnant šalia įdėmiai ją stebėti tapo kone neįmanoma.

– Ar norėtumėte pasižiūrėti, Lukai?

Švelnus Bleirės balsas atitraukė nuo tamsių minčių. Jis pažvelgė merginai į šviesias, žaliai

mėlynas akis. Ji mostelėjo į atletę, kurią ruošė fotosesijai, šiek tiek atsitraukė atgal nuo mažiažo meistrės kėdės, palikdama vietos Lukui priėti ir įvertinti darbą. Deja, Bleirė buvo ta, į kurią norėjosi žiūrėti. Lūpos tokios putlios, kad ji laisvai galėtų būti aukštosios mados modeliui. Skruostai apvalūs, o besišypsant juose išryškėdavo duobutės. Tačiau aistrą labiausiai kaitino apvalios kūno formos. Bleirė rinkdavosi drabužius, pabrėžiančius moteriškumą ir kiekvieną tobulos figūros centimetrą. Šiandien vilkėjo jai įprastą rausvą sijoną ir dalykišką baltą palaidinę. Ir kodėl taip apsirengusi ji velnioniškai traukė?

Pastebėjusi, kad jis negali atplėšti nuo jos akių, Bleirė kilstelėjo antakį.

Tai pamatęs Lukas paniuro.

Bleirė nusišypsojo ir tarė:

- Taip stipriai susiraukėte... turbūt parinkau Antonijos veidui netinkamus atspalvius?

Rodės, tai sakydama Bleirė galvoje turėjo ką kitą. Jai tai buvo lyg žaidimas. Lyg pasiųstą jį kuo toliau. Bleirė su kitais taip nebendravo, tačiau tai nebuvo pirmas kartas, kai jos žvilgsnyje pasirodydavo ugnelė. Kiti matė tik jos gerąją pusę, tačiau Lukas galėjo prisiekti, kad

miela išvaizda slėpė daug daugiau.

- Makiažas - tobulas, - Lukas patikino jaunąją kėdėje sėdinčią atletę, mėgindamas nukreipti mintis nuo Bleirės. - Labai džiaugiamės, kad sutikote prisidėti prie mūsų bendrovės.

Jis kilstelėjo puodelį džiaugdamosis pavykus sumažinti tarp jo ir Bleirės tvyrančią įtampą.

- Labai malonu, - Antonija linktelėjo ir pasisuko prie veidrodžio norėdama atidžiau pasižiūrėti. - Esu dėkinga Bleirei, kad likau savimi, su visomis strazdanomis, kurias kiti makiažo meistrai paslepia po storu pudros sluoksniu.

- Jūsų strazdanos nuostabios, - Bleirė pasilenkė prie veidrodžio, kuriame susitiko jūdviejų su Luku žvilgsniai, ir pabrėžė: - Tikrai nenorėtume jų paslėpti.

Galbūt jam taip tik pasigirdo, nes prieš savaitę planuojant šią fotosesiją Lukas pasiūlė aplink akis tepti daugiau makiažo pagrindo norint išryškinti tušu padažytas blakstienas. Ne-nutuokė, jog paliktos matomos strazdanos gali tapti puikia produkto reklama, tačiau meno vadovas ir Bleirė manė kitaip.

Ir dabar ji akivaizdžiai mėgavosi šia nedidele pergale.

- Ar jau baigi? - paklausė jis griežtai, per

greitai pasuko puodelį su juoda kava ir viską ap-
liejo. – Nenorime versti Antonijos bereikalingai
laukti.

Luko balsas skambėjo lyg iš po žemių. Padėjo
puodelį į šoną ir bandė nusivalyti kavą.

Bleirei prikandant lūpą skruostuose pasirodė
duobutės. Lukas galėjo lažintis, kad ji vos lai-
kėsi nesusijuokusi.

– Taip, žinoma, – tarė segdama Antoniją den-
giantį juodą apklotą. – Tik pakviesiu Jermainą,
kad ją sušukuotų.

Lukas palinksėjo ir pasitraukė atgal į fotog-
rafo studijos šešėlį, pasiruošęs nešiojamajame
kompiuteryje peržiūrėti šios dienos darbo re-
zultatus. Žvelgti į kompiuterio ekraną buvo
saugiau nei spoksoti į Bleirę. Kol neišsiaiškins,
kas ji per paukštis, pasitikėti nevalia. Juo labiau
kad Bleirė traukė jį kasdien vis labiau.

Lukui buvo beprotiškai smalsu, ar ji jautė jam
tą patį.

Jis turėjo mėnesį padėti „Dešampsų kosmeti-
kai“ suklestėti, kad užsitarnautų tarybos narių
palankumą ir neleistų tėčio įmonių grupei pe-
rimti bendrovės. Kuo greičiau pasieks rezultatų,
tuo geriau. Lukas turėjo rūpintis savo verslu –
įkurtu startuoliu, padedančiu bendrovėms rasti

gerus iš namų dirbančius specialistus. Ir jis nustūmė savo įmonę į paraštes, mėgindamas pagelbėti mamai. Tai bus paskutinė mamai daroma paslauga, nes Lukas baisiai ant jos niršo, kad nuslėpė tiesą apie tėtį: jis melagis ir sukčius.

Jei mama būtų tai atskleidusi jam dar paaugliui, galėjo jau tada įsteigti savo pačios kosmetikos bendrovę, su mergautine pavarde pavadinime, ir jai šiuo metu netektų atlaikyti įmonių grupės atakų išbandymo.

Dar mėnuo ir laukia laisvė. Tikėjosi, kad bus laisvas ir nuo jausmų Bleirei Vestkot.

Tačiau, norėdamas dėl to būti tikras, išsitraukė telefoną ir išsiuntė jai asmeninę žinutę. Šiandien, atletei girdint, Bleirė Luką patraukė per dantį ir atėjo metas viską išsiaiškinti iki galo.

Ir būtų gerai, jei jam pavyktų atskleisti, kad ji iš tikrųjų šnipinėja.

Lauksiu tavęs savo kabinete 17 valandą.

Bleirė Vestkot, dar tą pačią popietę grįžusi į įmonės patalpas mieste, kelis kartus perskaitė nieko gero nežadančią elektroninio laiško

antraštę. Laiškas tuščias. Jokio parašo, kuris automatiškai atsirasdavo rašant laiškus iš „Dešampų kosmetikos“ elektroninio pašto.

Tik kad Bleirei nė nereikėjo matyti rašančiojo parašo, nes buvo akivaizdu, kas norėjo su ja pasikalbėti. Lukas Dešampas, būsimasis motinos kosmetikos įmonės paveldėtojas, nemėgstantis jos nuo pirmojo judviejų susitikimo.

Velniava.

Dabar nereikėtų galvoti apie jo įtariamai žvelgiančias gelsvai rudas akis. Užvėrusi ant stalo esantį nešiojamąjį kompiuterį, atsistojo, ant grindų mėtėsi norinčių dirbti „Dešampų kosmetikoje“ gyvenimo aprašymai, priėjusi stabtelėjo prie užkandžių, esančių tarp stalų. Tada iš pinto skalbinių krepšio kitame stalviršio gale išsitraukė ploną antklodę. Biurai atvirose šio aukšto erdvėse nuolat palaikė žemesnę oro temperatūrą ir garsėjo darbuotojams kuriama atpalaiduojančia darbo aplinka. Taigi net ir dirbdama Bleirė turėjo galimybę įsisukti į antklodę ir įsitaisyti viename iš gultų, esančių prie vitrininių langų, už kurių atsivėrė susižavėjimą keliantis vaizdas į Hadsono upę. Iš keturiasdešimt antro aukšto galėjo stebėti kruizinius laivus ir baržas, plaukiančias pro Laisvės statulą, kol kiti bendradarbiai suko galvas dėl naujų lūpdažių

pavadinimų ar žaidė stalo tenisą.

Žingsniuojant link gulto, kuriame ketino patogiai įsitaisyti, suskambėjo jos telefonas.

Ar šį savaitgalį atvažiuosi?

Gauta žinutė suspaudė širdį, Bleirė prisiminė sergančią mamą, paliktą vieną namie. Buvo išnuomojusi jai nedidelę trobelę maždaug už valandos kelio į šiaurę, netoli onkologijos centro. Bleirei teko mesti mokslus ir parduoti mamos namus Long Ailende, kad galėtų sumokėti už operaciją. Amberei Vestkot buvo kiaušidžių vėžys. Mama, pradėjusi tirtis ir sužinojusi diagnozę, nebuvo apsidraudusi, todėl sąskaitos už gydymą tapo milžiniškos. Net ir patys medicinos darbuotojai stengėsi rasti lėšų mamai gydyti. Amberė lankėsi gerame onkologijos centre ir gyveno ten, kur nuoma pigesnė. Savaitgaliais Bleirė traukiniu važiuodavo pas ją palei Hadsono upę ir išlipusi išsikviesdavo „Uber“ automobilį, kad pasiektų vaizdingą Katskilio kalnų papėdę.

Tačiau kelionių ir nuomos už trobelę išlaidos nė per nago juodymą neprilygo sumai, kurią teko pakloti už chemoterapiją.

Žinoma! Nieko nelaukdama atrašė, prie žinutės pridėjo ir keletą jaustukų, kad skambėtų maloniau. Pasiilgau tavęs! Kaip jautiesi?

Tiesą sakant, jaučiuosi pavargusi. Gali šį savaitgalį linkti namie, brangioji. Šiaip ar taip visą laiką pramiegosiu.

Bleirei sugniaužė skrandį.

Būtinai atvažiuosiu ir tavimi pasirūpinsiu. Rašant jos pirštai šiek tiek drebėjo – niekaip nepajėgė susitaikyti su mintimi, kad negali skirti mami visą laiką ir kasdien ją prižiūrėti. Tėtis prieš dešimt metų, vos išsiskyręs su Ambere, vedė dar kartą. O Bleirė – vienturtė. Vadinasi, buvo reikalinga mami kaip niekada, nors netoliese gyveno draugė, kuri nuveždavo ją į centrą chemoterapijos ir palaikydavo draugiją. Tačiau tai kas kita nei būti su šeima. Išvirsiu tavo mėgstamiausios vištienos sriubos.

Šiek tiek užtruko, kol atėjo kita žinutė. Bleirė nieko nelaukdama žvilgtelėjo į telefono ekraną.

Parašyk man penktadienį, pažiūrėsime, kaip jausiuosi. Dabar einu pasnausti.

Bleirė nusiuntė keletą bučinio jaustukų.

Įsisupo į lengvą flisinę antklodę, užmerkė akis ir pajuto nenumaldomą skausmą dėl prastos mamos sveikatos. Įsitaisė priešais nepakartojamą vaizdą, kad galėtų nukreipti mintis nuo paslaptingojo viršininko. Tačiau jau verčiau galvoti apie kiaurai veriantį Luko žvilgsnį nei apie tai, kaip reikės apmokėti mamai išgyventi padedančių sveikatos paslaugų sąskaitas.

Tai prisiminus krūtinę apimdavo sunkumo jausmas.

Ir Bleirė nieku gyvu negalėjo priimti netikėto darbo pasiūlymo, kurį prieš tris dienas gavo iš buvusios bendradarbės. Jai reikėtų rinkti informaciją apie „Dešampsų kosmetikos“ vykdomą strateginę veiklą. Tai būtų neetiška, nors ir nesikerta su teise. Bleirė nė nesidomėtų šiuo pasiūlymu, jei nereikėtų mokėti už chemoterapiją. Buvusi kolegė susisiektė su ja ir teigė turinti sumanymą, padėsiantį išspręsti visas finansines bėdas. Tačiau ėmus aiškėti darbo užkulisiams, Bleirė suprato, kad šnipe nebus. Jai teks rasti kitą būdą, kaip sumokėti už gydymą.

Gauti darbą „Dešampsų kosmetikoje“ pavyko tik Sibilės Dešamps dėka, ji taip pat leido Bleirei pigiai gyventi Niujorke....